

d'aquells amics que amb llur treball han constatat de tenir un vertader amor a l'Acció Popular, bandejant les mesquineses—la campanya difamatòria s'ha dirigit en part també contra el qui té la gosadia d'escriure aquestes mal girbades ratlles. Senzillament, no és cosa pas massa difícil de bescantar al darrera llurs espatlles.

L'ideari d'Acció Popular, cerca la unió dels elements catòlics, la formació d'un front únic, per tal de propagar i defensar les idees socials del Catolicisme, per tal de salvar la civilització cristiana. Mai ens hauriem estranyat que la campanya adversa hagués eixit dels elements contraris en ideologia. Això fóra el més natural del món. La sorpresa ha sigut—si sorpresa hem de dir-ne...—que la difamació hagi sortit de boca d'alguns subjectes que volen passar per catòlics... Mai no ens cansarem de repetir: «El que tingui terrat de vidre, no tiri pedres al veí». Ara preguntem: ¿Motius per a emprendre una campanya així contra una persona? Deixem de banda els possibles personalismes dissortats i la no menys dissortada i esfixiant *política* menuda rural, i usem la lògica: La persona que estima l'ideari d'Acció Popular, vol llur pujança, i no difama ni calumnia a cap dels seus elements directius; ans pel contrari: si mai nota alguna equivocació o deficiència en l'actuació, es dirigeix directament a l'interessat o a la Directiva, i amb *arguments convincents* procura fer veure l'error amb el fi de cercar-ne l'esmena; si mai se li acut alguna idea lluminosa per a la bona marxa de la societat, porta la iniciativa a son lloc, però sense difamar a ningú. Un bon catòlic així es comporta.

Parlem clar i català: Mai cap dels difamadors ha fet la més insignificant observació al sotasignat ni li ha portat iniciatives de cap mena en benefici d'Acció Popular de Solsona. ¿Aquesta mena de gent, cerquen el bé de l'entitat? cal home. Ningú els creurà. El que volen és sembrar la discòrdia i enderrocar la institució per a comprometre els components directius. ¿Misteris? Quina

mesquinesa! A aqueixos difamadors, ¿que'ls empeny que tan rodolin? ¿Enigmes? Plan-yem-los; segurament que'l neguit prou els corseca l'ànima...Els diran allò de «la llengua del maldient esclafa els ossos,» «difama, que algo queda»...

Si un home de la modèstia i de la insignificantia com les del que subscriu, ha de preocupar a certes persones, tothom les planyerà, certament; puix s'evidenciaran d'una vàlua ben duptosa. L'home no podrà encimbellar-se mai difamant els demès. La difamació és una obra negativa, com totes les obres diabòliques.

Una bona crítica pot ésser un gresol depurador de les actuacions; però una crítica de *botigueta*, de *café*, sol ésser duptosa. Selgas diu: «Els cafès són les tavernes de la gent de levita. Aquest públic és la gasetilla, la crònica, de la capital. Una bagatel.la llençada en un café es propaga com la llum. Moltes vegades en una tassa de café s'hi marceix la reputació d'un home, i com el fum d'una cigarreta s'entela la honra d'una dona. Aquest és el públic que mata el temps, que fa temps, i que perd el temps».

Les *virtuts* d'un home sense consciència ni temor de Déu, solen ésser l'egoisme, la intriga i totes les baixes passions. Repareu que un home així no té cap mena d'escrúpols en desprestigiar al proïsme, quan li convé. Això ho considera com una mena de ciència. Humanament parlant, es dirà que hi han persones de bondat natural, de sentiments humanitaris. És ben cert. Però aquests bons sentiments a Déu han d'agraïr-los. El difamador és un flagell de la societat. Cerca el triomf de la malvestat i de la ignorància; mes, no podrà assolir-ho mai.

La crítica quan és necessària, cal fer-la amb noblesa: Si els que s'atreveixen a bescantar per cí i per allà, a espatlles dels interessats, creuen tenir raó per a criticar la marxa d'Acció Popular de Solsona o l'actuació en el càrrec que immerescudament l'entitat va confiar al sotasignant, la Direc-